

Fülöpi Hírek

VII. évfolyam 2. szám

2012. március

Húsvét vasárnap: Krisztus feltámadása

Az első Húsvét napjáról legrégebb híradás és felkiáltás:

„Az Úr valóban feltámadt és megjelent Simon Péternek!” A visszatérő emmauszi tanítványokat fogadták ezzel az örömmel. Nem a gúnyolódó Heródes Antipásznak, a Jézust halálra adó főpapnak, az elítélő Pilátusnak jelent meg, hanem Simon Péternek, akit minden esendősége ellenére szeretett Jézus. Látható alakban mutatta meg magát. A hatás a mindennapi életünkben sem olyan közönséges, mint ahogy gondoljuk. Ha két ember

ugyanazt a dolgot szemléli, más-más hatással van rá. Így az egyiknek a dolog szépsége, a másiknak csak a hasznossága juthat eszébe róla. Mennyivel bonyolultabb a helyzet, ha egymás arcára tekintünk. Az édesanya észreveszi gyermeke örömét, bánatát, esetleg rejtőzködő hamisságát, szeretetét. Az egyik embert mélyen érinti a másikkal való találkozás, a másikat közömbösen hagyja, vagy esetleg ellenséges érzelmeket vált ki belőle. Ehhez hasonló érvényes a feltámadt Jézusra is, aki látható alakban mutatta meg magát. Ezért csak olyanok fogták fel jelenlétét, akik szeretettel tekintettek rá. Megnyitották szívüket, lelküket, hogy vele találkozhassanak.

Jézus feltámadása történelmet és világot átfogó győzelem. Olyan nagy fontosságú esemény, hogy az arra való utalás és következménye háromszor is bekerült hitvallásunkba: „harmadnapra feltámadott az írások szerint; várom a holtak feltámadását és az eljövendő örök életet; vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára”. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint megvallani Krisztus feltámadását és az odafönt valókat keresni. Amikor megválasztották Mátyást apostolnak, a kiválasztás feltétele az volt, hogy a többi apostollal együtt tanúskodni tudjon Jézus feltámadásáról. Abban benne van az egész üdvösségtörténelem, ezért létfontosságú minden keresztény számára Krisztus feltámadásának megvallása. Ha Krisztus nem támad fel, akkor hiábavaló az igehirdetés, és hiábavaló a mi hitünk – mondja nekünk Szent Pál. De Krisztus feltámadt, mi őt hirdetjük.

(Korintusi levél 15/14-20)

Mit jelent a mai korban a feltámadástól indítottan élni? A feltámadt Krisztus az élet teljes győzelmét hirdeti, ezért a földi életben is az élet pártján állunk, a születéstől a természetes halálig. A halál pusztításával szemben mindenben az életet kell szolgálnunk. Azt is látnunk kell, hogy az ember hit nélkül csak a pillanatnak él. Amikor szembe kell néznie az elmúlással, legfeljebb érzésteleníteni tudja a haldoklást; addig a hit távlatában ott van az örök élet. Csak két üres sír van a világon, amelyet nem rablók ürítettek ki, hanem lakója felment a mennybe. Mindkét üres sír Jeruzsálemben van: Krisztus üres sírja a Golgota mellett, és a Boldogságos Szűz Anya üres sírja a Kedron völgyében. Krisztus feltámadt, Mária elszenderedett, de felvitetett a mennybe testben-lélekben, hogy teste ne lásson romlást. A feltámadt Üdvözítő így köszöntötte tanítványait: „Békesség nektek, én vagyok, ne féljete!” A húsvéti üdvözlés jókívánság is. Zúgnak a húsvéti harangok az egész világon, hirdetik Krisztus szavát: „Békesség nektek!”

A feltámadt Krisztus békéjét kívánom kedves fülöpi testvéreimnek! Krisztus kegyelmével valósítsuk meg Krisztus békéjét lelkünkben! Szeretéből fakadó jó cselekedeteink tegyék széppé, boldoggá életünket, ünnepeinket, hétköznapjainkat is! A kereszténység nagy csodája a húsvét, ennek a fényében indult el a tizenkét egyszerű apostol, és ma világkereszténységről beszélünk. A feltámadt Krisztussal való találkozásuk is az Ő megbízatása, hogy tanúskodjanak az idők végezetéig, hogy Jézus él és szeret minket. Krisztus feltámadása az irgalomra és a megbocsátásra hív mindnyájunkat. Ezért aki Őt szereti, a békét szereti. Aki Őt szereti, a megbocsátó szeretetet szereti.

Így kívánok minden kedves fülöpi lakosnak békés, szeretettel teljes húsvéti ünnepeket a feltámadt Krisztustól!

Tapasztó János
kanonok

